

Tandarts, verzucht je, over vijf dagen, en je bladert in je agenda. Ik help je er aan te denken de medicatie op tijd te stoppen, belooft ik je, een gewoon bezoekje aan de tandarts kan al dodelijk zijn.

Lukt het in je eentje? Vraag je door de gesloten badkamerdeur. Alsof je de gevolgen niet zou willen zien. Net alsof ik extra privacy nodig zou hebben, minder van jou. Maar ik herinner me slechts de scheerbeurt. Niet ons afscheid, het openen van de borstkas, de uren erna.

Ik schrik plots op, jij zegt niks, alles is donker maar normaal, de ademhaling, je hart (nee, niet meer helemaal dat van jou) onder mijn vingertoppen, die ik meer vertrouw dan het apparaat op het nachtkastje.

Wat doe je?, vraag je en ik laat de papieren vallen. Jij wilde alles geregeld hebben. Zodat ik me niet schuldig hoeft te voelen: het stoppen van de apparaten, Mozart, KV622 – II. Adagio, maar alsjeblieft geen kistbegrafenis. Al tijdens de CT kreeg je engtevrees. Wil je wortelsalade?, glimlach ik. Groene groenten mag je niet meer.

Hier op de bank ben je, zeg ik. Het “weer eens” laat ik je niet merken. Ik weet niet of het mijn nachtmerries zijn of mijn veranderde hartslag. Goedemorgen, gaap je, lekker geslapen?

Laten we de fiets pakken, verheugt je je, maar ik denk aan alle gevaren. Ik breng je, dring ik aan en pak de autosleutels. Slechts een kleine blessure en ik verlies je, opnieuw. Ik ben toch niet van suiker, lach je, maar ik weet dat het nog erger is.

Niks zeg ik als ik je betrap hoe je me met veel te voorzichtige afwachting aankijkt, bedoeld voor mensen die je niet kent. Ik zou willen dat ik me kon herinneren. Alles had ik geregeld voor jou en het geval dat. Zodat je me in je hoofd kunt houden zoals ik was. Ik heb er geen rekening mee gehouden dat daartussen iets mis zou gaan.

Ik kan niet meer, zeg je en ik krijg geen lucht meer. Ja, ons leven is anders geworden, maar je had me beloofd dat je alleen zou aandringen als het niet meer zou gaan. Mijn hart struikelt, ik gaf je er iets van als

het deelbaar zou zijn. Pas na te lange ogenblikken begrijp ik dat je het over het eten hebt.

Het spijt me, fluister ik 's nachts als je slaapt, omdat ik wakker ben gebleven. Ik herinner me niet. Niet aan de angst vooraf, niet aan de tijd die jou van mij afgepakt heeft, alhoewel het omgekeerd was. Je ademt diep in je slaap, de kaken op elkaar gedrukt, de tong tegen je gehemelte, net alsof je bang bent dat iemand je weleens tegen je wil zou kunnen intuberen.

Een monster was ik voor je, een smoes, slechts hier om je te martelen. Opstaan wilde je, naar huis gaan terwijl net pas al je ribben waren doorgesneden. "De hel" had je het genoemd. "Doorgangssyndroom" de dokter en dat dit normaalgesproken alleen oudere patiënten krijgen, zij, die zich nog aan bommen herinnerden. Alsof het ik eerst door de ergste herinneringen moet voor het het lichaam weer in bezit neemt.

Dat was het moment waarop ik er zeker van was dat je het niet zou halen en mijn gelijk kreeg.

Ik heb het uitgeschreeuwd, heb je maar één enkele keer verteld en gevloekt. Vastgebonden moest ik worden toen ik de katheter uit mijn hals trok en het bloed niet wilde stoppen met gutsen. Herkent heb ik je niet. Hoezo eigenlijk?

Mijn aanzien was vergif. Weg, weg!, schreeuwde je tegen me, terwijl ik dacht dat ik je terug had. Verdoven moesten ze je, je ogen trillend weggedraaid, je huid bevroren als was, je wangen onzichtbaar onder de jukbeenderen, armen en benen opgezwollen, zo helemaal niet jij. In 's hemelsnaam gaat u!, sisten de verpleegsters en riepen de dokter, waarbij hen ontging dat een van de hechtingen aan je hart brak en het in jouw bloed verdronk.

Vertaalt door © Bas Hiemstra